

MODTAGET

21 DEC. 1993

Adv. Anders Hjulmand

Advokat Anders Hjulmand
Badehusvej 16
9000 Ålborg

16. december 1993
JS/arj
J.nr. 3500-66

Vedr.: Deres j.nr. 41.889 - Foreningen af danske Videogramdistributører mod Laserdisken, Ålborg

Idet jeg henviser til Deres skrivelse af 29. november d.å. til Retten i Ålborg, 3. afdeling, med hvilken fulgte Sammenlutningen af Danske Filminstruktørers skrivelse af 24. november d.å. til Retten i Ålborg, 3. afdeling, om at indtræde som bi-intervenient i ovennævnte sag til støtte for Laserdisken, skal jeg tillade mig at fremkomme med følgende bemærkninger.

Som det formentlig er Dem bekendt, har Videogramdistributørforeningen siden 1981 ført et meget stort antal sager til bekæmpelse af ulovlige kopier - såkaldte piratkopier - og til bekæmpelse af ulovlig distribution, herunder særligt udlejning af videogrammer uden tilladelse hertil. Videogramdistributørforeningen har i disse sager dels handlet på vegne af foreningens medlemmer, som har erhvervet eneretten til distribution af filmværker på videogram fra filmens producent, hvad enten producenten har været dansk eller udenlandsk, dels på vegne af udenlandske, især amerikanske filmproducenter.

Videogramdistributørforeningens aktiviteter, som har ført til reduktion af ulovlighederne på videomarkedet fra et i begyndelsen meget højt niveau til et ganske lavt niveau, har været alle med tilknytning til branchen, herunder SADF, bekendt. I videoens barndom var vi nogle gange ud for, at det fra modpartens side blev gjort gældende, at han skulle frifindes for utilladt kopiering eller ulovlig distribution, fordi Videogramdistributørforeningen ikke kunne

dokumentere, at medlemmerne havde erhvervet enedistributionsrettighederne fra filmens producent. I intet tilfælde fik de personer eller selskaber, som havde begået ophavsretskrænkelsen medhold heri. Derimod har Videogramdistributørforeningen aldrig før nu været ude for et anbringende fra instruktørside om, at producenten ikke har kunnet disponere over en film gennem videogramdistribution. Som bekendt er sådan distribution et nødvendigt supplement til filmudlejningen til biografvisning, og det er en komplet misforståelse, når SADF giver udtryk for den holdning, at ophavsretslovens § 23, stk. 3, således som idag formuleret, skulle have til hensigt at give instruktøren særlige rettigheder i forhold til tidligere. Bestemmelsen fik sin nuværende formulering i 1989, og der var med den indførte sondring mellem salg og udlejning faktisk tale om en indskrænkning af såvel ophavsmændenes som producenternes rettigheder.

Jeg er ikke klar over, om det er SADF's opfattelse, at Videogramdistributørforeningen gennem alle årene har handlet uden mandat hertil, men det er unægtelig noget sent at komme frem med synspunktet. Til dette kommer, at filmproducentens ret til at udnytte filmværket gennem alle de til rådighed værende såkaldte "windows", herunder videogramdistribution, her i landet følger af de normalkontrakter, der anvendes. Tilsvarende indeholder de store kontinentaleuropæiske lande regler om legale præsumtioner for rettighedsoverdragelsen, medens retstilstanden i UK og USA går ud på, at producenten og ikke instruktøren er den umiddelbare retsindehæver.

Den konkrete sag mod Laserdisken drejer sig i sin enkelhed om, hvorvidt Laserdisken er berettiget til at foretage udlejning i Danmark af laserdiscs med amerikanske film, importeret fra UK. Det er Videogramdistributørforeningens opfattelse, at udlejningen er ulovlig, idet der ikke foreligger samtykke hertil fra de videogramdistributører, som har enerettighederne i Danmark eller fra den, der i UK har været eneberettiget til at disponere over de pågældende laserdiscs. Videogramdistributørforeningen støtter sig herved på EF-domstolens afgørelse i den af foreningen på vegne Warner Bros. og Metronome Video mod hr. Viuff Christiansen anlagte sag, hvilken afgørelse statuerede, at det var forbudt at foretage udlejning af et videogram

i Danmark uden samtykke, selv om det drejede sig om et videogram, importeret fra England, hvor udlejning efter dagældende ret kunne ske uden samtykke fra filmens producent eller den, der havde erhvervet enerettighederne fra producenten.

SADF's ønske om at indtræde som bi-intervenient er således dårligt funderet, dels fordi man har misforstået baggrunden for den nuværende formulering af ophavsretslovens § 23, stk. 3, dels fordi SADF ikke har nogen retlig interesse i den konkrete sag, som vedrører amerikanske filmværker, hvor instruktøren ikke har selvstændige beføjelser til at råde over filmværket, idet alle beføjelser efter det amerikanske copyright-system tilhører producenten. Jeg er heller ikke bekendt med, at SADF fra nogen instruktør af de film, som er sagens genstand, har fået mandat til at optræde på de pågældende instruktørers vegne, og også af den grund må SADF's bi-intervention afvises.

Videogramdistributørforeningen ser med stor alvor på, at SADF på et misforstået grundlag søger at modvirke Videogramdistributørforeningens forsøg på at opretholde lovlige tilstande på videogrammarkedet.

Jeg skal derfor høfligst anmode Dem om at viderebringe en opfordring til SADF om at trække begæringen om bi-intervention tilbage, hvorved SADF vil undgå formelt at blive konfronteret med interventionens manglende bæredygtighed. Såfremt begæringen om bi-intervention ikke tilbagetrækkes, vil jeg formelt over for Retten anmode om afvisning af interventionsbegæringen, og Videogramdistributørforeningen vil i denne forbindelse stille krav om sagsomkostninger, som bør betales af SADF som følge af den helt ugrundede interventionsbegæring.

Kopi af nærværende skrivelse har jeg sendt til SADF v/formanden Franz Ernst.

Med venlig hilsen

Johan Schlüter

